

Mønster med Hensyn til Søndagen. Jeg tror ikke en Gang, det følges i Tyskland. Drøftelsen af den engelske Opfattelse af Søndagen hører jo hjemme under en anden Lov, hvor det ved forfjellige Leiligheder er blevet meget grundig behandlet, hvad det sikkert ogsaa fortjener, men jeg haaber ogsaa, at det hver Gang, det kommer for, maa blive lige-
 saa grundig forfattet. Den Maade, hvorpaa vi behandle Søndagsspørgsmaalet, saavel hvad Postvæsenet angaar som i andre Forhold, er ret vel stemmende med vore Forhold, jeg tror, at vi er ret vel tjente dermed, og jeg tror ikke, at vi af kristelige, eller jeg veed ikke hvilke andre Betragtninger skulle lade os lede paa andre Veie i saa Henseende. — Mit Forslag under Nr. 27 gaar jo dels ud paa at sætte Minimumsbøden lavere end i Forslaget, og jeg tror ogsaa, at i mangfoldige Tilfælde vil en Bøde paa 4 Kr. være meget for høi for Overtrædelser, der kunne være ganske enkeltstaaende og af overordentlig ringe Betydning og kunne være mere begrundet paa en Feiltagelse og Skjodesløshed end paa den Hensigt at bevirge Statskassen. Det er jo ogsaa et overordentlig ringe Beløb, som Statskassen vil blive besvæget for, og saa længe der kun er Tale om enkeltstaaende Tilfælde, er en Bøde paa 2 Kr. vist fuldstændig tilfærdelig. Noget ganske Andet er det, naar det sker systematisk, og det er jo det, som sker, naar der drives Forretning med Sligt. Nu fandt jo den ærede Ordfører en væsentlig Indvending mod mit Forslag herom under Nr. 28, om at det, at der drives Forretning dermed skulle tilføies, deri at det var uopagtigt i stilistisk Henseende. Det ærede Medlem har jo meget travlt med det Stilistiske. Vi saae jo i Formiddags, at „formaaletstjenligt“ blev sat i Stedet for „hensigtsmæssigt“, og hvis Indenrigsministerens Forslag under Nr. 47 skulde blive vedtaget, saa vilde vi komme til et aldeles utilladeligt Ord, der staaar jo nemlig „hensigtsmæssigt“, og det maa jo ikke staa i denne Lov, det er jo forbudt. Den ærede Ordfører maa have overset det, der burde jo have været stillet et Underændringsforslag der. Hvor kan den ærede Ordfører lade Ordet „hensigtsmæssigt“ udstemme om Formiddagen, og saa sætte det ind igjen senere.

Formanden (Høgskro): Det ærede Medlem har overset, at der ved Underændringsforslaget Nr. 11 udtrykkelig er tilføiet, at det skal rettes ogsaa de andre Steder i Lovforslaget.

Tauber: Ja, saa beder jeg om Forladelse, jeg tvivler ikke om det. Men lad

mig holde mig til dette Forslag her. Jeg tror ikke, det vil fremkalde nogen Misforstaaelse, naar jeg skal udtale min bestedne Mening, men jeg giver den ærede Ordfører Ret i, at dersom der ikke oplæses Mere, end han oplæste, saa er der ingen Mening deri, men saa er der heller ingen Mening i Sætningen; thi han begynder med et Komma. Naar man vil bevise, at der ingen Mening er deri, saa kunde man dog gjerne tage Sætningen fra Begyndelsen af, men hvis man gjør det, saa kommer der vistnok Mening deri. Der staaar nemlig saaledes: „Ved Bestemmelsen af Bøden“ — der er i Forveien talt om Overtrædelse af Bestemmelser om Postvæsenets Eneret, det er det, der er Tale om i hele Paragrafen fra først til sidst, altsaa: „Ved Bestemmelsen af Bøden for Afsenderen vil der være at tage væsentligt Hensyn til, om han selv eller den, som har befordret Forsendelsen, er en i Postvæsenets Tjeneste staaende Person eller driver Forretning dermed“. Er der Noget som helst, der kan misforstaa den Sætning? Jeg kunde da ikke, hvis det var en Anden, der havde skrevet den, og det vil gjøre mig ondt, om Andre ville misforstaa den, nu, da jeg har skrevet den. Der vilde imidlertid komme flere Ting ind i Loven, der trænge til Lømpelse, og blandt Andet har den ærede Ordfører sørget for, at den samme Bestemmelse er kommen til at staa 2 Gange i Loven; det kan dog maaske regnes for en formel Feil, saa Loven kunde i det Hele have godt af en Afvigelse til Slutning, men da den rimeligvis ikke ud kommer i denne Samling i den Skikkelse, hvortil vi vedtage den — det tror jeg ikke — saa kan man gjerne lade den Slags Spørgsmaal være ude af Betragtning. Men for at holde mig til Realiteten, saa betragter jeg det for ligesaa vigtigt at bestemme, at det at drive Forretning med ulovlig Forsendelse er en skærpende Omstændighed, som det, at det er en i Postvæsenets Tjeneste staaende Person, der gjør sig skyldig deri. Dette, at gjøre Forretning dermed, maa være en i høi Grad skærpende Omstændighed. — I Forbindelse dermed staaer et sidste Ændringsforslag, jeg har stillet under Nr. 29, som giver Ministeren Ret til at hæve en begyndt Bypost eller lignende Forretning, naar den overtræder Postvæsenets Eneret. Jeg tror, at en saadan Bestemmelse er næsten fornøden; thi det er kun ganske enkelte Tilfælde, som man i Almindelighed kan paa gribe, og skal man gaa Nettens Veie, kan den drive sin Trafik i lang Tid, i en ren Uendelighed, inden man kommer den til Livs. Ministeren maa have Ret til at